

การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี

Small Entrepreneurs' Potential Development in Pathumthani province

ภวัต ธนสารแสนล้าน*

บทคัดย่อ

การวิจัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะในการประกอบธุรกิจ กับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม และ 4) เปรียบเทียบทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ตัวอย่างที่ศึกษา คือ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test , One-Way ANOVA และ Chi-Square ผลการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่ เป็นผู้ชาย มีอายุไม่เกิน 29 ปี เป็นเจ้าของธุรกิจ ทำธุรกิจค้าปลีก และประกอบธุรกิจไม่เกิน 5 ปี ผู้ประกอบการธุรกิจ มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจ และความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ อยู่ในระดับ

มาก ทุกด้าน ผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ และความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพ แตกต่างกัน และความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจ ของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ กับ ความต้องการการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

ABSTRACT

The purposes of this research were: 1) to study entrepreneurial skills and the styles of small entrepreneurs' potential development; 2) to study the relationship between personal factors and entrepreneurial skills including the styles of small entrepreneurs' potential development; 3) to study the relationship between entrepreneurial skills and the styles of small entrepreneurs' potential development; and 4) to compare entrepreneurial skills and the styles of small entrepreneurs' potential development in accordance with personal factors.

The research samples were business owners in Bangkok, equal to 400 persons.

*คณะบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยปทุมธานี

Data was collected by Accidental Sampling and questionnaire survey. Statistics used for the analysis were Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, t-test, One-Way ANOVA and Chi-Square.

The research results showed that most entrepreneurs were male, not more than 29 years old, business owners, and not more than 5 years in retail business either. These entrepreneurs were highly skillful in business management and the needs for styles of potential development at all levels. Entrepreneurs being in different age ranges were differently skillful in business management and the needs for styles of potential development. Besides, entrepreneurial skills were significantly related to their needs for styles of entrepreneurs' potential development at 0.05.

บทนำ

ความสำคัญของเอสเอ็มอี

จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาคพื้นยุโรป ในจำนวนธุรกิจทั้งหมดประมาณ 19.3 ล้านแห่งนั้นมีสัดส่วนที่เป็นธุรกิจประเภทเอสเอ็มอี จำนวนถึง 98% และธุรกิจประเภทนี้มีการว่าจ้างงานรวมกันถึง 65 ล้านหน่วย และจำนวนทั้งหมดของกิจการห้างร้านที่ทำธุรกิจประมาณ 19.3 ล้านหน่วยนั้น เป็นกิจการขนาดเล็กๆ ที่มีการว่าจ้างพนักงานน้อยกว่า 10 คน ประมาณ 18 ล้านคน และมีเพียง 3,500 กิจการเท่านั้นที่มีการว่าจ้างงานมากกว่า 250 คน และสุดท้ายค่าเฉลี่ยของอัตราการว่าจ้างของธุรกิจในยุโรปคือมีเพียงกิจการละ 4 คน ความสำคัญของเอสเอ็มอีในยุโรปได้กลายเป็นพลังขับเคลื่อนทาง

เศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญต่อเรื่องการว่าจ้างงานอย่างมากในโลกตะวันตก และมองเห็นถึงการแผ่ขยายรูปแบบการเจริญเติบโตทางซีกโลกตะวันออกอย่างแน่นอน การให้คำจำกัดความธุรกิจเอสเอ็มอีในส่วนอื่นๆ ของโลกก็มีความผิดแผกแตกต่างกันออกไปอีกบ้างเล็กๆ น้อยๆ ในรายละเอียดยกตัวอย่างเช่นในเกาะฮ่องกง เอสเอ็มอี หมายถึงธุรกิจที่มีอัตราการว่าจ้างงานน้อยกว่า 100 ตำแหน่ง หรือน้อยกว่า 50 ตำแหน่งในธุรกิจประเภท Manufacturing หรือ Non-Manufacturing ตามลำดับ ส่วนในเม็กซิโกนั้นกำหนดว่าธุรกิจเอสเอ็มอีขนาดกลางมีการว่าจ้างไม่เกิน 500 คน ในภาคอุตสาหกรรม แต่สำหรับในภาคการค้า หรือการบริการนั้นต้องมีพนักงานไม่เกิน 100 คน ความสำคัญของธุรกิจเอสเอ็มอีในส่วนของ การว่าจ้างงานนั้น สำหรับประเทศใกล้ๆ บ้านเรา เช่น ฟิลิปปินส์นั้นบันทึกไว้ถึง 50% ของการว่าจ้างทั้งหมด ส่วนในกรีซ ก็มีสัดส่วนถึง 91%

ในอดีตที่ผ่านมาประเทศไทยมุ่งเน้นการพัฒนาประเทศด้วยการส่งเสริมภาค อุตสาหกรรม และธุรกิจขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่อง และเมื่อเกิดเหตุการณ์ฟองสบู่แตกในปี 2540 ทำให้ธุรกิจขนาดใหญ่ต้องชะลอตัว หยุดหรือปิดกิจการเป็นจำนวนมาก ทำให้บุคลากรที่มีความรู้ มีประสบการณ์ ผู้สำเร็จการศึกษาใหม่ต้องถูกออกจากงานหรือเสียโอกาสในการทำงาน ส่งผลให้มีคนจำนวนไม่น้อยหันเหตัวเองจากมนุษย์เงินเดือน มาเป็นผู้ประกอบการขนาดย่อม เฉพาะในจังหวัดปทุมธานีเป็นหมื่นๆ รายและเกิดขึ้นใหม่ทุกๆ ปี เนื่องจากการเริ่มทำธุรกิจในเมืองไทยไม่ใช่สิ่งยากเย็น การมีธุรกิจเป็นของตัวเองเป็นแฟชั่นที่ได้รับการนิยมกันในศตวรรษที่ 21

ธุรกิจขนาดย่อมมีข้อได้เปรียบธุรกิจขนาดกลางและขนาดใหญ่หลายประการ อาทิ ความ

สามารถเข้าสู่ธุรกิจได้ง่าย เพียงแค่จดทะเบียนตั้งชื่อร้าน ขอเบอร์โทรศัพท์และมีที่อยู่สำหรับติดต่อได้ก็สามารถประกอบธุรกิจได้ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2545, หน้า 265) รายงานว่าผู้ประกอบการไทย ร้อยละ 29.8 มีภูมิหลังทางการศึกษาอยู่ในระดับต่ำคล้ายกับบุคลากรในกลุ่มลูกจ้าง ขณะเดียวกันลักษณะการประกอบกิจการของธุรกิจขนาดย่อมก็ไม่เอื้ออำนวยหรือจูงใจพอที่จะสร้างผู้ประกอบการรุ่นใหม่ขึ้นมา เนื่องจากเหตุผลคือ 1) ผู้ประกอบการที่ได้รับการสืบทอดกิจการของครอบครัวจากบิดา มารดา ซึ่งมีลักษณะการบริหารจัดการแบบครอบครัวมาก่อน ไม่มีการวางแผนการดำเนินธุรกิจอย่างเป็นระบบ มุ่งเน้นการผลิตสินค้าที่ตนเองถนัดมากกว่าผลิตตามความต้องการของตลาด 2) ผู้ประกอบการที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการทำธุรกิจแต่ต้องการเริ่มทำธุรกิจส่วนตัวบุคคลเหล่านี้ขาดทักษะและประสบการณ์เชิงธุรกิจในหลายๆ ด้าน เช่น ขาดความกล้าเสี่ยง ขาดความกระตือรือร้น ขาดความเป็นผู้นำ ทำให้อัตราความล้มเหลวมีค่อนข้างสูงเพราะขาดการเตรียมความพร้อมในการเป็นผู้ประกอบการ

Siaminfobiz (2008, หน้า 3) กล่าวว่าการศึกษาที่ธุรกิจประสบความล้มเหลวนั้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากปัญหาภายใน ไม่ใช่ปัญหาภายนอกซึ่งมีสาเหตุอยู่ 15 ประการ คือ 1) การดูแลลูกค้าไม่ได้มาตรฐาน 2) การตลาดไม่เพียงพอ 3) ทักษะคติของเจ้าของ 4) การฝึกอบรมพนักงานที่ไม่ได้มาตรฐาน 5) การใช้จ่ายเกินความจำเป็น 6) ความละเอียดของเจ้าของ 7) การขาดความรู้เกี่ยวกับธุรกิจ 8) เงินเดือนสูงเกินไป 9) สินค้าหรือบริการที่ล้าสมัย 10) การเปลี่ยนเจ้าของ 11) การไม่มีสำรองเงินสด 12) ขาดความหลากหลายของสินค้า 13) ราคาที่โดดจากตลาด 14) การสูญเสียลูกค้ารายใหญ่ 15) ปัญหาด้านภาษี

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างระบบฐานรากที่ยั่งยืนให้กับประเทศไทยต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับทักษะในการประกอบธุรกิจและการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะในการประกอบธุรกิจกับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม และ
4. เปรียบเทียบทักษะในการประกอบธุรกิจและการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับทักษะในการประกอบธุรกิจ และรูปแบบการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม
2. ทักษะในการประกอบธุรกิจมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม
3. ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน มีทักษะในการประกอบธุรกิจ และรูปแบบการพัฒนาศักยภาพแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ ทำการศึกษาเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ในเขตจังหวัดปทุมธานี โดยแบ่งเป็นประเภทธุรกิจการค้าปลีก

ธุรกิจค้าส่ง ธุรกิจการผลิต และธุรกิจบริการ

ขอบเขตด้านพื้นที่ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หรือนายจ้างที่ดำเนินธุรกิจในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หรือนายจ้างที่ดำเนินธุรกิจ โดยแยกเป็น 4 ประเภท คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้าส่ง ธุรกิจการค้าปลีก และธุรกิจบริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน และมูลค่าสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท ได้จำนวนผู้ประกอบการในเขตจังหวัดปทุมธานีจำนวนทั้งสิ้น 246,410 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2551)

ขนาดตัวอย่าง (Sample Size) ผู้ศึกษาใช้วิธีการเปิดตารางค่ายามาเน่ (Yamane อ้างในระเบียบวิธีวิจัย รวมคำแหง 2551: 214) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ได้ขนาดตัวอย่าง จำนวน 400 คน

วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) ผู้ศึกษาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จากผู้ประกอบการขนาดย่อมโดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้าส่ง ธุรกิจการค้าปลีก และธุรกิจบริการ โดยให้ได้ตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน

ในการศึกษาครั้งนี้ มีตัวแปรที่ทำการศึกษาคือ

ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการธุรกิจและทักษะในการประกอบธุรกิจ

ตัวแปรตาม ได้แก่ การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม

นิยามศัพท์

1. ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลซึ่งประกอบธุรกิจด้านการผลิต การค้าส่ง การค้าปลีก และการบริการ ที่มีขนาดเล็ก คือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน และจำนวนสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท

2. ธุรกิจการผลิต หมายถึง ธุรกิจที่มีการแปรรูปวัตถุดิบ เป็นผลผลิตจำหน่ายออกสู่ตลาดใน/ต่างประเทศ หรือส่งต่อธุรกิจขนาดใหญ่ หรือซับซ้อนมากขึ้นตามอุตสาหกรรม

3. ธุรกิจค้าส่ง หมายถึง ธุรกิจที่ทำหน้าที่คนกลาง โดยจำหน่ายผลิตภัณฑ์ให้กับคนกลางที่นำไปจำหน่ายให้กับผู้บริโภคอีกต่อหนึ่ง

4. ธุรกิจค้าปลีก หมายถึงธุรกิจที่ทำหน้าที่คนกลาง โดยจำหน่ายผลิตภัณฑ์ให้กับผู้บริโภคโดยตรง

5. ธุรกิจบริการ หมายถึง ธุรกิจที่สร้างมูลค่าเพิ่มจากการให้บริการเพื่อสนองความต้องการแก่บุคคลต่างๆ ตามความถนัดที่มีอยู่ โดยทั่วไปในชุมชน

6. การพัฒนาศักยภาพการประกอบธุรกิจ หมายถึง การส่งเสริมศักยภาพในการประกอบธุรกิจเพื่อให้ประสบผลสำเร็จประกอบด้วยวิธีการรับข้อมูลข่าวสาร วิธีการเข้าร่วมกิจกรรมงานโชว์สินค้า วิธีการฝึกอบรมจากสถานประกอบการ วิธีการฝึกอบรมจากสถานศึกษา วิธีการฝึกอบรมจากหน่วยงานเอกชน วิธีการฝึกอบรมโดยหน่วยงานของรัฐ วิธีการฝึกอบรมจากสถาบันการเงิน วิธีการฝึกอบรมโดยใช้หลักสูตรระยะสั้น วิธีการฝึกอบรมโดยใช้บริษัทจำลอง และวิธีการฝึกอบรมโดยใช้เกมธุรกิจ

7. ทักษะในการประกอบธุรกิจ หมายถึง ความเฉลียวฉลาดและไหวพริบในการดำเนินกิจการของนักธุรกิจ ซึ่งจะทำให้เกิดความศรัทธาและน่าเชื่อถือแก่ผู้ที่พบเห็นหรือผู้ที่ติดต่อ ค้าขายด้วยโดยอาศัยส่วนประกอบดังนี้ 1. การตลาด 2. การจัดซื้อ 3. การทำบัญชี และ 4. การจัดการทรัพยากรมนุษย์

แนวคิดในการประกอบธุรกิจขนาดย่อม

ธุรกิจ (Business) หมายถึงกระบวนการของกิจการทางเศรษฐกิจที่สัมพันธ์เป็นระบบและอย่างต่อเนื่อง ในด้านการผลิตการซื้อขายแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับสินค้าและบริการโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะได้กำไรหรือผลตอบแทนจากกิจกรรมนั้น ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า กิจกรรมใดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้กำไร (Profit) ถือเป็นธุรกิจ เช่น บริษัท ห้างร้าน ตลอดจนจรรยาวิสาหกิจต่างๆ การดำเนินของรัฐ เช่น การป้องกันประเทศ การสร้างถนนหนทาง โรงเรียน โรงพยาบาล และอื่นๆ ไม่ถือว่าเป็นธุรกิจเพราะมิได้มีจุดมุ่งหมายด้านกำไรแต่เป็นการให้บริการแก่ประชาชนโดยมีจุดมุ่งหมายให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น สุธรรม รัตนโชติ (2548, หน้า 19) ธุรกิจ (Business) หมายถึงความพยายามของผู้ประกอบการที่จะผลิตหรือซื้อขายสินค้า (Products) หรือบริการ (Services) เพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม (ลูกค้า) โดยหวังที่จะได้ผลกำไร และยอมรับความเสี่ยงในการขาดทุนหรือไม่ได้ผลกำไรตามต้องการ โดยมีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีจริยธรรมทางธุรกิจ ผู้ประกอบการจึงต้องทุ่มเทเวลา ความพยายามและเงินทุนเพื่อดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จทั้งด้านประสิทธิผล (Effectiveness) และประสิทธิภาพ (Efficiency)

จะเห็นได้ว่า นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของธุรกิจ สอดคล้องกันคือ เน้นกิจกรรมที่มีการผลิต การจำหน่าย การให้บริการ ดังนั้นจึงสรุปความหมายได้ว่า ธุรกิจ หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การจำหน่าย และการให้บริการ ซึ่งเป็นกระบวนการของการนำเอาทรัพยากรธรรมชาติมาเปลี่ยนสภาพด้วยแรงงานคน และเครื่องจักร เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภคในสังคม

แนวคิดเกี่ยวกับผู้ประกอบการ

สุนทร อุจจ์ศรี (2544, หน้า 16) สรุปความหมายว่าผู้ประกอบการหมายถึง บุคคลที่ก่อตั้งองค์กรหรือเจ้าของหรือหุ้นส่วนและดำเนินกิจการโดยยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจเพื่อผลกำไรและความพอใจหรือเป็นผู้กระตุ้นในการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจโดยเป็นผู้ที่มีเป้าหมายในการค้นหา มีการวางแผนอย่างรอบคอบ และตัดสินใจตามกระบวนการประกอบกิจการ รวมทั้งผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ทำงานอย่างสร้างสรรค์ มีมุมมองในแง่ที่ดีตามพันธกิจในการจัดสร้างแหล่งทรัพยากรใหม่หรืออนาคตความสามารถก้าวไปรวมกันเป็นลักษณะใหม่เพื่อเป้าหมายในการสร้างสรรค์ความมั่งคั่งแก่กิจการ

สุคนธา ปริญญาตร (2545, หน้า 29) สรุปความหมายว่า ผู้ประกอบการหมายถึงบุคคลที่ทำหน้าที่ในการตัดสินใจในการผลิตสินค้าหรือบริการโดยมองโอกาสทางธุรกิจเพื่อแสวงหากำไร และมีความสามารถในการบริหารจัดการในการผลิตหรือการตลาด ตลอดจนต้องยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจ

ผุสดี รุมาคม (2540, หน้า 38) กล่าวว่า ผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในระบบเศรษฐกิจเป็นบุคคลที่ค้นพบความคิดและโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ เป็นผู้รวบรวมเงินทุนเพื่อจัดตั้งธุรกิจ จัดระเบียบภายในธุรกิจและบริหารการดำเนินงานของธุรกิจเพื่อจัดหาสินค้าและบริหารให้แก่สาธารณชน

สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มองเห็นโอกาสในการทำธุรกิจ โดยนำทุน ที่ดิน แรงงานและวัตถุดิบที่มีอยู่อย่างจำกัดมาบริหารจัดการ เพื่อให้มีต้นทุนต่ำที่สุดแต่ให้ได้กำไรหรือประโยชน์สูงสุดและต้องยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับธุรกิจในอนาคต

คุณลักษณะของผู้ประกอบการ

ผู้สตี รุมาคม (2544, หน้า 5-8) กล่าวถึงคุณลักษณะหรือวัตถุประสงค์ที่บุคคลเข้าสู่อาชีพผู้ประกอบการ ดังนี้

1. การประกอบอาชีพผู้ประกอบการเป็นโอกาสที่จะได้กำไรและสะสมความมั่นคงซึ่งหมายถึงผู้ประกอบการจะต้องคาดหวังกำไรและเผชิญกับแนวโน้มของความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจ

2. ผู้ประกอบการมีความพอใจส่วนบุคคลในอาชีพผู้ประกอบการหรือมีแนวโน้มที่อยากจะปฏิบัติงานที่ได้สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นและมีความพอใจที่ได้เห็นงานสำเร็จ รักที่จะทำงานที่ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ ตลอดเวลา

3. ครอบครัวมีส่วนทำให้เข้าสู่อาชีพผู้ประกอบการ หมายถึง การที่ครอบครัวมีธุรกิจเป็นของตนเองทำให้ลูกหลายรุ่นต่อไปได้เข้าสู่การเป็นผู้ประกอบการ ทั้งนี้จะส่งผลให้มีการช่วยเหลือกันและกันพร้อมทั้งถ่ายทอดความเชี่ยวชาญในการดำเนินธุรกิจของครอบครัวต่อกัน

4. ลักษณะผู้ประกอบการที่มีความเป็นอิสระและมีอำนาจในการควบคุมตนเองหรือการเป็นเจ้าของตนเองมีส่วนสำคัญที่ทำให้บุคคลต่างๆ เข้าไปประกอบอาชีพผู้ประกอบการ โดยที่ผู้ประกอบการสามารถเลือกเวลาทำงานได้ตามความพอใจและทำการตัดสินใจในงานส่วนต่างๆ ได้และสามารถบริหารธุรกิจของตนเองได้โดยรับผิดชอบความสำเร็จหรือความล้มเหลวด้วยตนเอง

5. การเป็นผู้ประกอบการก่อให้เกิดการติดต่อทางสังคมเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบการหลายท่านมีความรู้สึกสนุกและสุขสบายในสถานภาพสังคมแบบใหม่ที่ได้รับการนับถือจากบุคคลอื่นในสังคมเพิ่มมากขึ้น มีการติดต่อกับธุรกิจอื่นๆ และหน่วยงานของรัฐ

แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพ

สังคม คุณคณากรสกุล (2544, หน้า 249) ให้ความหมายว่าศักยภาพ หมายถึง อำนาจหรือคุณสมบัติที่แฝงอยู่ในสิ่งต่างๆ เมื่อมีความจำเป็นหรือมีการกระตุ้นด้วยวิธีการใดๆ ก็อาจจะพัฒนาขึ้นหรือทำให้ปรากฏขึ้นได้

สรีสา ตระกูลวงษ์ (2540, หน้า 9) ให้ความหมายว่า ศักยภาพความพร้อมของบุคคล หมายถึง สภาวะความพร้อมทางด้านร่างกายจิตใจ สติปัญญาและอารมณ์ของบุคคลที่พร้อมจะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยวิธีการหนึ่งเพื่อก่อให้เกิดการกระทำที่มีแนวโน้มจะทำให้เกิดความสำเร็จความพร้อมจะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบดังนี้ วุฒิภาวะ ประสบการณ์ทางสังคมหรือความรู้เดิม ความสนใจหรือแรงจูงใจ

Robbins (1993 อ้างถึงใน สมศักดิ์ กิจธนวัฒน์, 2545, หน้า 11) ให้ความหมายว่า พลังศักยภาพของบุคคล คือ พลังความสามารถในการลงมือกระทำสิ่งต่างๆ จนกระทั่งได้พบกับความสำเร็จตามที่ตนต้องการทั้งนี้ เขามีความเชื่อว่าการเป็นผู้ที่มีความรู้และการมีความคิดในทางบวกนั้น ยังไม่เพียงพอที่จะสร้างความสำเร็จที่แท้จริงให้กับชีวิตได้ แต่ผู้ที่จะสามารถประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในชีวิตได้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีพลังศักยภาพในการลงมือกระทำสิ่งต่างๆ โดยการเริ่มต้นจากการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว (Decision) ในสิ่งที่ตนต้องการเปลี่ยนแปลงในชีวิตและใช้พลังศักยภาพที่มีอยู่ทั้งหมดภายในตนเองลงมือทำทันทีด้วยความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องจนกว่าจะพบกับความสำเร็จตามที่ตนต้องการ

สรุปได้ว่า ศักยภาพ หมายถึง ความสามารถหรือพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวบุคคล หากได้รับการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์ต่างๆ ก็จะสามารถหรือนำเอาพลังความสามารถที่มีอยู่ในตัวมาใช้

ทั้งนี้การจะเป็นบุคคลที่มีศักยภาพนั้นควรเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์และมีความพร้อมทางร่างกาย อารมณ์ สติปัญญา วุฒิภาวะ ประสบการณ์ โอกาสและความมุ่งมั่นจนสามารถพัฒนาตนเองได้เป็นอย่างดี

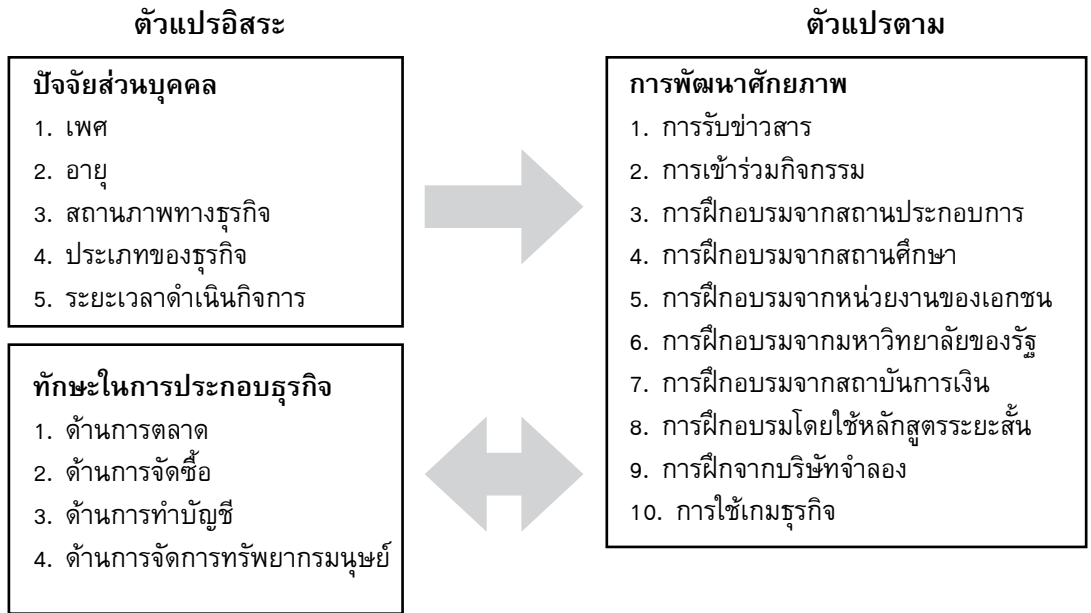
แนวทางการพัฒนาบุคคล

มัชฌิมา ศรอินทร์ (2548, หน้า 27) กล่าวว่า การพัฒนาบุคคลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมีเหตุเนื่องจากเมื่อมีการก่อตั้งธุรกิจแล้ว จำเป็นที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะต้องได้รับการพัฒนาเพื่อจะได้สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพก้าวหน้าอยู่เสมอ สามารถยกระดับของบุคคลมาสู่ระดับที่มีความรู้ความสามารถอย่างเพียงพอในการปฏิบัติงานและส่งผลให้เป้าหมายของธุรกิจบรรลุผล การพัฒนาบุคคลจึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญในกระบวนการพัฒนา และการพัฒนาบุคคลยังเป็นกระบวนการที่จะเสริมสร้างและเปลี่ยนแปลงบุคคลในด้านต่างๆ ทั้งความรู้ ความสามารถ ทักษะ และวิธีการในการทำงาน อันจะนำไปสู่ประสิทธิภาพในการทำงาน คนที่พัฒนาแล้วมีลักษณะที่ดี 5 ประการ คือ 1) เป็นผู้ที่รู้จักคิดอย่างมีจุดหมาย 2) เป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้มากกว่า 3) เป็นผู้ที่สามารถดำเนินกิจการที่ยุ่ยากลำบากซับซ้อนได้มากกว่า 4) เป็นผู้ที่มีความคิดที่จะฟังและพยายามเข้าใจความคิดความสนใจของผู้อื่น ได้มากกว่า และ 5) เป็นผู้ที่มีความชำนาญในการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตนเอง

สรุป การพัฒนาบุคคล หมายถึง กระบวนการวิธีการต่างๆ หรือการให้การศึกษาก่อรูปบุคคลให้ได้รับความรู้ใหม่ๆ เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถมีประสิทธิภาพ มีทักษะในการทำงาน และ ประกอบอาชีพ การพัฒนาบุคคลมีความสำคัญในหลายหน่วยงาน และหลายอาชีพ การพัฒนาบุคคลมีความสำคัญสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจเพราะว่าเมื่อผู้ประกอบการธุรกิจประกอบธุรกิจไประยะหนึ่งแล้ว และไม่ได้รับการพัฒนาความรู้จะทำให้ขาดประสิทธิภาพและทักษะต่างๆ ในการดำเนินงาน ผู้ประกอบการสามารถเลือกวิธีการที่จะพัฒนาตนเองหลายวิธีตามโอกาสเหมาะสม โดยวิธีการต่างๆ จะเป็นการส่งเสริมศักยภาพในการประกอบธุรกิจให้ผู้ประกอบการได้วิธีการพัฒนาบุคคลส่วนใหญ่จะเป็นการพัฒนาบุคคลในหน่วยงาน ดังนั้นการพัฒนาบุคคลจะใช้วิธีการใดก็มีจุดหมายเดียวกันคือ ให้ได้ความรู้ และทักษะใหม่ เพื่อนำมาพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นจากเดิมให้มีความเจริญก้าวหน้าในชีวิตส่วนตัว ชีวิตการทำงาน และพร้อมที่จะเผชิญปัญหาต่างๆ

กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย

ในการศึกษครั้งนี้ มีตัวแปรที่ทำการศึกษาคือ **ตัวแปรอิสระ** คือปัจจัยส่วนบุคคล ของผู้ประกอบการ และ **ทักษะในการประกอบธุรกิจ** **ตัวแปรตาม** ได้แก่ การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการขนาดย่อม

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและขนาดตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของธุรกิจ หรือนายจ้างที่ดำเนินธุรกิจ โดยแยกเป็น 4 ประเภท คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้าส่ง ธุรกิจการค้าปลีก และธุรกิจบริการ ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน และมูลค่าสินทรัพย์ไม่เกิน 50 ล้านบาท ได้จำนวนผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานครจำนวนทั้งสิ้น 246,410 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2551)

ขนาดตัวอย่าง (Sample Size) ผู้ศึกษาใช้วิธีการเปิดตารางค่ายามาเน่ (Yamane อ้างในระเบียบวิธีวิจัย งามคำแหง 2551: 214) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ทำให้ได้ขนาดตัวอย่าง จำนวน 400 คน วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) ผู้ศึกษาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) จากผู้ประกอบการขนาดย่อมโดยแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้าส่ง ธุรกิจการค้าปลีก และธุรกิจบริการ โดยให้ได้ตาม

จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ประกอบด้วย 2 ส่วน คือปัจจัยส่วนบุคคลด้านการประกอบธุรกิจ และ ทักษะในการประกอบธุรกิจ

1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลในการประกอบธุรกิจ ประกอบด้วยตัวแปรดังนี้

1.2 ทักษะในการประกอบธุรกิจ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ได้แก่

การพัฒนาคุณภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาคั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้คือแบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสามารถอธิบายได้คั้งนี้

โครงสร้างเนื้อหาแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วนได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลทางธุรกิจของผู้ประกอบการ มีทั้งหมด 5 ข้อ คือ เพศ อายุ สถานภาพทางธุรกิจ ประเภทของธุรกิจ และระยะเวลาดำเนินกิจการ ลักษณะคำถามเป็นแบบตรวจรายการ (Check list) และให้ตอบคำถามในช่องว่างที่กำหนดไว้เท่านั้น

ส่วนที่ 2 ทักษะในการประกอบธุรกิจ แบ่งเป็นทักษะด้านต่างๆ จำนวน 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการตลาด ด้านการจัดซื้อ ด้านการทำบัญชี และด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ โดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) สร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale)

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการขนาดย่อม โดยแบ่งการพัฒนาศักยภาพโดยมีลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) สร้างตามมาตรวัดของลิเคิร์ท (Likert Scale) ได้ทั้งหมด 10 รูปแบบ

แบบสอบถามมีลักษณะคำถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน 5 ระดับ

การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด หลักทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ
2. กำหนดกรอบแนวคิดเป็นตารางวิเคราะห์เครื่องมือวิจัย เพื่อใช้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความถูกต้องครอบคลุมเนื้อหาตามที่คุณเชี่ยวชาญเสนอแนะ

3. สร้างแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความถูกต้องครอบคลุมเนื้อหาตามที่คุณเชี่ยวชาญเสนอแนะ

4. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของคุณเชี่ยวชาญ แล้วจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์นำไปทดลอง (Try out) กับตัวอย่างที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มเป้าหมายจำนวน 30 ราย แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ได้เท่ากับ 0.9210

5. นำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 400 ชุดเพื่อทำการวิจัยต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยการสร้างแบบสอบถามแบบมีโครงสร้างให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลหลังจากที่นำแบบสอบถามมาแล้ว โดยทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติ ประกอบด้วย

สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ใช้ในการอภิปรายผล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นการใช้สถิติในการทดสอบสมมติฐาน โดยสถิติที่ใช้ได้แก่ t-test, One-Way ANOVA และ Chi-Square

ผลการวิจัย

การวิจัย การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในจังหวัดปทุมธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล กับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจ ขนาดย่อม 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทักษะในการประกอบธุรกิจ กับการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม และ 4) เพื่อเปรียบเทียบทักษะในการประกอบธุรกิจ และการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยผลการวิจัย นำเสนอตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงข้อมูลทั่วไป

จากผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม จำแนกตาม เพศ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่ เป็นผู้ชาย มีจำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 49.8 รองลงมาเป็นผู้ชายมีจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.8 ทักษะด้านการจัดหาสินค้า/บริการ ที่ลูกค้าต้องการ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ตอบแบบสอบถาม มีทักษะด้านการจัดหาสินค้า/บริการที่ลูกค้าต้องการ ส่วนใหญ่ มีความชำนาญในระดับมาก และความต้องการการพัฒนา ศักยภาพ ในประเด็น ท่านต้องการพัฒนา ศักยภาพ การประกอบธุรกิจโดยการรับข้อมูลข่าวสารด้านการ บริหารธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ที่ตอบแบบสอบถาม ต้องการพัฒนา ศักยภาพ การประกอบธุรกิจโดยการรับข้อมูลข่าวสารด้านการ บริหารธุรกิจ ส่วนใหญ่ มีความต้องการในระดับมาก

ส่วนที่ 2 การทดสอบความแตกต่าง ระดับ ความชำนาญทักษะในการประกอบธุรกิจ และระดับ ความต้องการการพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการ จำแนกตาม ข้อมูลส่วนบุคคล

จากผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ประเมินการเปรียบเทียบระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ ของ

ผู้ประกอบการธุรกิจ ในด้านต่างๆ จำแนกตาม เพศ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับ ความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะโดยรวมในการ ประกอบธุรกิจ อยู่ในระดับ มาก ในทุกด้าน และเมื่อเปรียบเทียบระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะ ในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ ชาย และหญิง มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะ โดยรวมในการประกอบธุรกิจไม่แตกต่างกัน เมื่อ พิจารณา ทักษะในการประกอบธุรกิจ ของผู้ประกอบการธุรกิจ แต่ละด้าน พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ ชาย และหญิง มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะ โดยรวมในการประกอบธุรกิจ อยู่ในระดับ มาก ในทุกด้าน และเมื่อเปรียบเทียบระดับความชำนาญ เกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะ ในด้านการตลาด ด้านการจัดซื้อ ด้านการบัญชี และด้านการจัดการทรัพยากร มนุษย์ ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณา ระดับความ ต้องการการพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับ ระดับความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนา ศักยภาพ อยู่ในระดับ มาก และเมื่อเปรียบเทียบความต้องการ การพัฒนา ศักยภาพ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับความต้องการการพัฒนา ศักยภาพ ไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ข้อมูลส่วนบุคคลกับระดับความชำนาญทักษะในการ ประกอบธุรกิจ และระดับความต้องการการพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการ

จากผลการศึกษาพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลส่วนตัว ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพธุรกิจ ประเภท ของธุรกิจ และระยะเวลาดำเนินการ กับ การพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการ พบว่า เพศ อายุ

สถานภาพทางธุรกิจ ประเภทของธุรกิจ และระยะเวลาดำเนินการของผู้ประกอบการ ไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ และความชำนาญทักษะในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

สรุปผลการวิจัย

1. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายมีอายุไม่เกิน 29 ปี ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของธุรกิจ/บุคคลในครอบครัว ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของธุรกิจค้าปลีก ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจต่ำกว่า 5 ปี มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะโดยรวมในการประกอบธุรกิจ อยู่ในระดับ มาก ในทุกด้าน และเมื่อเปรียบเทียบระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะโดยรวมในการประกอบธุรกิจไม่แตกต่างกัน และการพัฒนาศักยภาพ อยู่ในระดับ มาก และเมื่อเปรียบเทียบความต้องการการพัฒนาศักยภาพ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีระดับความต้องการการพัฒนาศักยภาพ ไม่แตกต่างกัน

2. ผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน 4 ระดับ มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ ในภาพรวมแตกต่างกัน และมีระดับความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ แตกต่างกัน ส่วน ผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีสถานภาพทางธุรกิจ แตกต่างกัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน และ มีระดับความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ แตกต่างกัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน มีระดับความต้องการ

เกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ แตกต่างกัน

3. ผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการ แตกต่างกัน 4 ระดับ มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับ ทักษะในการประกอบธุรกิจ ในภาพรวมแตกต่างกัน มีระดับความต้องการเกี่ยวกับ การพัฒนาศักยภาพ ไม่แตกต่างกัน

4. เพศ ของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับ ทักษะในการประกอบธุรกิจในภาพรวม

5. อายุ ของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับทักษะในการประกอบธุรกิจด้านการตลาด

6. ระยะเวลาดำเนินการ ของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ กับทักษะในการประกอบธุรกิจด้านการบัญชี

7. ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ ไม่มีความสัมพันธ์ กับความต้องการการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

8. ความชำนาญทักษะในการประกอบธุรกิจ ของผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ กับความต้องการการพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

อภิปรายผล

ปัจจุบันมีผู้ประกอบการธุรกิจ ที่มีอายุน้อยๆ เพิ่มขึ้นมาก อาจเป็นเพราะว่า เศรษฐกิจเริ่มตกต่ำ มีการเลิกจ้างงาน ทำให้พนักงานที่ถูกเลิกจ้าง ต้องหันมาหาทางประกอบธุรกิจ เพื่อที่จะมีรายได้มาใช้จ่ายในครอบครัว ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง มีทักษะในการประกอบธุรกิจ เช่นมีการจัดหาสินค้า/บริการที่ลูกค้าต้องการ การออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ และการหีบห่อผลิตภัณฑ์ น่าสนใจ การตั้งราคา สินค้าให้ดึงดูดใจ การขายสินค้าโดยวิธีการขายตรง การขายสินค้าโดยวิธีการขายปลีก และการเลือกใช้สื่อโฆษณาที่เหมาะสมเพื่อให้ลูกค้าสนใจในสินค้า เป็นต้น

ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิง ต้องการ

การพัฒนาศักยภาพ เช่น การรับข้อมูลข่าวสาร ด้านการบริหารธุรกิจ ด้านเศรษฐกิจ ด้านนโยบายภาครัฐ ด้านเทคโนโลยีใหม่ๆ ด้านการแข่งขันในธุรกิจ และการเข้าร่วมกิจกรรมงานโชว์สินค้า เป็นต้น

ผู้ประกอบการธุรกิจชาย และหญิงที่เป็นคนรุ่นก่อน กับคนรุ่นปัจจุบัน มีระดับความชำนาญเกี่ยวกับทักษะในการประกอบธุรกิจ แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อาจเป็นเพราะว่า มีการเรียนรู้ เทคนิควิธีการที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ประชากร และขนาดตัวอย่างที่ศึกษา อาจจะขยายจากจังหวัดปทุมธานี เป็นภาคกลาง หรืออาจจะขยายเป็นทุกภาค เพื่อให้ประชากรกว้างมากขึ้น
2. สอบถามรายได้ต่อวัน หรือต่อเดือน
3. สอบถามทุนเริ่มต้น และทรัพย์สินในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

- กาญจนา โปธิ. (2550). การวิเคราะห์ศักยภาพธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกิจการประเภทเซรามิกของจังหวัดเชียงใหม่ วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กระทรวงอุตสาหกรรม. (2546). รายงานวิจัยเรื่อง อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย. กรุงเทพฯ: กลุ่มแอดวานซ์รีเสิร์ช.
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2543). พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: กราฟิคฟอร์แมท (ไทยแลนด์)
- ชาญชัย สวัสดิ์ธิดาและคณะ (2524). สร้างทีมงานให้แข็งแกร่ง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายใจ.
- เชาว์ วิจารณ์แสง. (2541). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหาร. เอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการจัดการ. (หน่วยที่2). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ปารีชาติ วลัยเสถียร. (2539). สสำรวจสถานความรู้เกี่ยวกับชุมชน. ค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2551, จาก http://www.swu.ac.th/edu/ac/websnong/web01/internet_le.html.
- ผุสดี รุมาคม. (2540). การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์.
- มัชฌิมา ศรีอินทร์. (2548). ความต้องการความรู้เรื่องการประกอบธุรกิจและวิธีการส่งเสริมศักยภาพของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2526). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เจริญทัศน์.
- วิรัช วงษ์วีไลวารินทร์. (2546). การศึกษารูปแบบการคิดของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วัชรารณ ธีวโศภิชฐ และคณะ. (ม.ป.ป.). **ระเบียบวิธีวิจัยทางธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2541). **กลยุทธ์การตลาด การบริหารการตลาดและกรณีศึกษา**. กรุงเทพฯ: บริษัทธีระฟิล์มและไซเท็กซ์ จำกัด.

ศูนย์ให้คำปรึกษาทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2545). **ร่างสมุดปกขาววิสัยทัศน์ SMEs ไทยหลังวิกฤตเศรษฐกิจ แนวทางการพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (ม.ป.ป.). **วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. ค้นเมื่อ 15 ตุลาคม 2551, จาก <http://www.ismes.or.th/intro-ismed/quotaion-php>.**

สมคิด บางโม. (2540). **ธุรกิจทั่วไป**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์นำอักษรการพิมพ์.

สมศักดิ์ กุลสรวาฐ. (2534). **ความพร้อมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรน้ำ: ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดชัยนาท**. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.

สมศักดิ์ แต่มบุญเลิศชัย. (2533). **ภาพรวมของอุตสาหกรรมไทยในภูมิภาค. โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.

สรวิสา ตระกูลวงษ์. (2540). **ศักยภาพและกลไกการปรับตัวขององค์กรเอกชนสาธารณประโยชน์ เพื่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. ภาคนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์

สังคม คุณณณากรสกุล. (2544). **ศัพท์พัฒนาสังคม**. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, สมาคมพัฒนาสังคม.

สำนักมาตรฐานการศึกษา. (2545). **การจัดการและการวางแผนธุรกิจ**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2551). **จำนวนผู้ประกอบการที่จดทะเบียนในเขตกรุงเทพ**. กรุงเทพฯ.